

«Як затихнуть на серці печалі...»

Загул Дмитро Юрійович

* * *

Як затихнуть на серці печалі,
Як замовкнуть примари мої,
Розгортаються яснії далі
Наді мною в святій вишині.
 І здається, що з мене сміються
 Лазурові простори небес,
 А легенькі хмаринки несуться
 Десь далеко, до царства чудес.
І захоплене небом блакитним
Забувається серце моє,
І таким недотепним і блідним
Моє горе безмежне стає.

Постійна адреса: http://ukrlit.org/zahul_dmytro_yuriiovych/yak_zatykhnut_na_sertsi_pechali